

ציניות

מטרת הפעולה:

עד כמה נכון להשתמש בציניות אם בכלל ולהציג את השליליות שיש בציניות.

מבנה הפעולה:

1. דורכים כדי לנצח- מרחק פינוקיו
2. מה בין ציניות לצחוק?
3. עיוות או מציאות?
4. סיכום

מהלך הפעולה:

1. משחקים פינוקיו, לאחר שמסיימים את המשחק נשאל את החניכים: **איך מנצחים במשחק?** מגיעים יחד למסקנה, שכדי לנצח במשחק פינוקיו, צריך לדרוך אחד על השני וכל פוסלים את האר השחקנים ומנצחים. כאן אומרים לחניכים שנושא הפעולה הוא "ציניות". נשאל את החניכים: **מה אומרת לכם המילה "ציניות"? איך היא גורמת לכם להרגיש? אתם ציניים לפעמים?**

2. נקרא יחד עם החניכים הגדרות של ציניות (נספח 1) נשאל את החניכים: **מה ההבדל בין ציניות לצחוק?**

3. שמים קריקטורות על הרצפה (נספח 2) ושואלים את החניכים: **מהי לדעתכם מטרת הציור המעוות? מה הצייר מנסה לגרום לנו לחשוב כאשר אנו מסתכלים על הציור? האם זה משנה**

אצלנו את היחס כלפי אותו נושא\אדם? נחלק לחניכים את הקטע של חנן בן ארי " נהיה כאן קר " (נספח 3) ונקרא יחד.

סיכום :

כולנו משתמשים בציניות או לפחות חווים אותה סביבנו . ציניות קודם כל גורמת לנו להתרחק מעצמינו, היא גורמת לנו להיות אטומים כלפי רגשות ודורשת מאיתנו להיות תמיד "נורמלים" כמו כולם .. ציניות זה צחוק לא טהור , לא אמיתי , צחוק על חשבונם של אנשים אחרים .. בשורש של זה – אנחנו מפחדים מהטבעיות שלנו . מפחדים להיות אנחנו באמת . הלוואי שנזכה לשמוח שמחה אמיתית וטהורה שבאה מתוך תוכנו ושלא נפחד לבטא את מי שאנחנו . אנשים ציניים יגידו לנו שאנחנו מוזרים , אנחנו נדע שאנחנו פשוט מיוחדים !

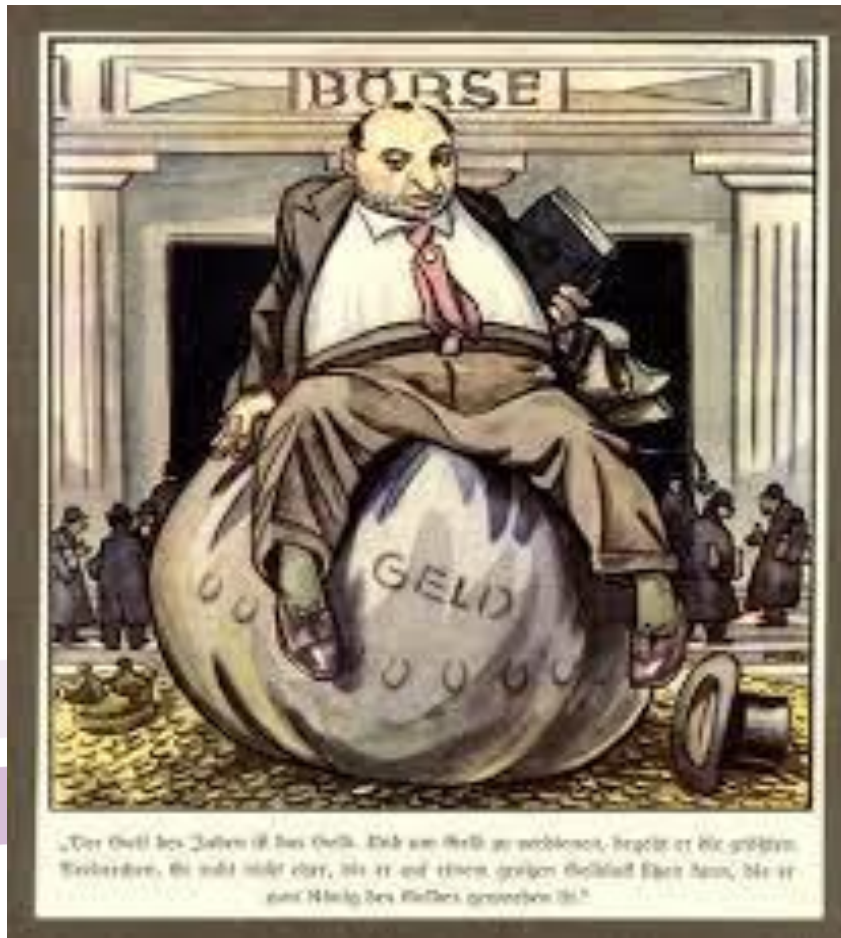
נספח 1

מצפון או רגש. "הציניות פושה בכל דבר, בפוליטיקה, באקדמיה וברחוב" כי הוא היה נטול ציניות "

סרקזם, אירוניה מילולית

עמדה שלפיה בני האדם פועלים ממניעים אנוכיים ולא בתום לב.

יחס מזלזל, לעגני ועוקצני

הרצל אמר

נספח 3

נהיה כאן קר

חנן בן ארי

הנרי לואיס מנקן כתב פעם, "ציני הוא אדם שבכל פעם שעולה באפו ריח פרחים הוא מסב את ראשו ומחפש ארון מתים," מנקן אולי לקח את זה קצת רחוק, אבל על פי ההגדרה הזו, כולנו הפכנו לציניים.

כשהיינו ילדים, בכלל לא הכרנו את המילה הזו, "ציניות"-דילגנו ושרנו באמצע הרחוב כאילו אין מחר, לא התביישנו לחבק את אמא כשהיא באה לאסוף אותנו מהגן, ולא עצרנו את הדמעות כשמופאסה מת או כשמישהו קצת פגע בנו. הרמנו את היד בכל פעם שהמורה שאלה שאלה, ושאלנו שאלה בכל פעם שרצינו להבין משהו עד הסוף או שסתם הסתקרנו. לא פחדנו לצאת טיפשים או חנונים, לא חשבנו "מה יגידו" - היינו הכי טבעיים שיש, הכי פשוטים, הכי אנחנו.

תוך כמה שנים הפכנו כל כך ציניים שכל דיון רציני הפך ל"חפירה", כל חיבוק חם ואוהב הפך לצ'פחה גברית קצרצרה, אנשים מיוחדים במינם הפכו ל"יצורים הזויים", וכל משפט עמוק שלנו חייב להסתיים בשתי נקודות..

אנחנו חיים וגדלים בחברה שמשדרת לנו ללא הרף, בשפת גוף ובמילים מפורשות: "תהיה קול, תשלוט בעצמך! אל תבכה! אל תתרגש מכל דבר-תהיה נורמאלי!" וכך, לאט לאט, כמו ארס מחלחלת אלינו ההכרה שיש מושג כזה - נורמאלי. וההכרה הופכת לכניעה, הנורמאלי יאמר לנו איך לדבר, הנורמאלי יכתיב לנו איך להתלבש והנורמאלי ילמד אותנו איך לאהוב.

אנחנו מתפוצצים מבפנים, קרועים בין הרצון להיות אנחנו, לצעוק הכי חזק בעולם, "אני כאן! ואני חושב קצת אחרת! אני אוסף בולים וחושב שתורה זה דווקא מגניב!", ובים הרצון לקבל אהבה, יחס, ואפילו רק קצת תשומת לב.

אז איך עושים את זה Question איך משתחררים מהציניות הנוראית הזו Question

אין ספק שצריך הרבה אומץ בשביל להיות הראשון שקופץ למים ואומר, "לא אכפת לי מה תחשבו, לא אכפת לי מה תגידו, לא אכפת לי להישמע טיפש, רגיש ומוזר-כזה אני."

אבל הרי כולנו רק מחכים למשיח הזה, לראשונה שתענה תשובה רצינית לשאלה שנזרקה לחלל החדר בפעולת חבריא ב', לראשון שיתחיל לשיר בדבקות בסעודה שלישית, לחבר המוזר שלא יתבייש לחבק אותנו בכל הזדמנות חיבוק אמיתי ואוהב.

אז למה שלא נהיה כאלה בעצמנו?

נכון, הקדוש ברוך הוא לא גלגל את הציניות לעולם בלי סיבה, אנחנו זקוקים להגנות מסוימות ובדרך כלל אי אפשר לשתות את החיים עם 7 כפיות סוכר, אנחנו זקוקים למעט ציניות בדיוק כמו שאנחנו זקוקים לשמינית שבשמינית של גאוה. אבל רק למעט.

בשאר הזמן, תנו לחבר שלכם להביע את עצמו גם אם הוא לא הכי שנון ומצחיק בעולם (השנה יצא לי להסתובב לא מעט בחברת נערים מכיתות ז'-ח' המילה השולטת בשיחות ביניהם הייתה "שתוק!")

אל תתנו לאף להשתיק אתכם, אל תצחקו על ילד קטן שאמר דבר טיפשי, אל תפחדו לשאול, אל תפחדו לטעות, לומר "לא הבנתי", אל תפסיקו לפרגן לאנשים, אל תתביישו להתרגש. ועכשיו, לכו תאמרו להורים שלכם שאתם אוהבים אותם.